

JAK SE VYROVNAT, JAK ZAPOMENOUT... - I.

PÁjtek, 11 kvĚten 2007

Ahoj Danielo, kudlanky, kudlánci - moc prosím, poraĚte. Mám kamaráda. PĚd pár mĚsíci se seznámil se sleĚnou, po mĚsíci se k ní odstĚhoval a najednou je to v pytli. Nepoznávám ho. A trápí mĚ, jak vrátit zpátky toho fajn chlapa, pĚtelskýho, pĚjemnýho, pozornýho...

Chlapa, se kterým se dalo povídat o všem, se kterým mi bylo dobře - místo souasnýho morouse, vĚnĚ napruĚ na kterýho aby se ĚlovĚk bál promluvit a ze kterýho jsou jeho kamarádi najednou zaskoĚení... Bude to delší, tak se dopĚdu omlouvám, ale nechci vynechat nic, co by mohlo být důležité. My jsme totiž pĚd tím byli spolu; Já se zamilovala, on to nikdy tak vĚnĚ nebral - spal se mnou nejspíše; jen proto, Ě si tak Ěil krizi ve svém tehdeším vztahu (ovšem to, Ě se s nĚkým Ěil, mi Ěkl aĚ po odchodu od té tehdejší pĚitelkynĚ potkal tuhle sleĚnu, zamiloval se do ní a mĚ nechal, aĚ se s tím nĚjak poperu. BudiĚ. To, Ě mi tak vyfoukla chlapa, za kterým bych šla ten svĚta kraj svĚta, to uĚ je teĚ jedno, protoĚ vĚcko pĚebolí, snad jednou i tohle. Jen nĚj je najednou nĚkdo úplnĚ jiný. A i kdyĚ jsem ve své opatrnosti, abych nĚkomu nekĚvidla, odmítala myšlenku to zpĚsobila tahle sleĚna - Ěkala jsem si, jsem leda Ěárlivá a sakra pĚce mu pĚju, aby byl spokojený a šel; najednou jsem podobné komentĚ zaĚala slyšet i od dalších lidí, kteĚmí ho znají (a kteĚmí nevĚdí, Ě nĚma kdy co bylo). Jen na vysvĚtlenou - od zaĚátku jsem se opravdu snaĚila být k ní pĚtelská, milá, nijak nepĚje. Tím zaĚátkem myslím moment, kdy jsem ji poprvĚ vidĚla - dĚiv nĚ on. A proĚ "snaĚila": protoĚ v okamĚiku, kdy uvĚdomila, Ě ti dva se potkají, mĚ pĚepadl nevysvĚtlitelný strach a nedĚva. Já jsem ale ten typ, co nĚjakou (racionálně bezdĚvodnou nedĚvu a antipatie vĚi komukoli nepĚstuje, potlaĚila jsem to tedy v sobĚ. ProtoĚ je to pĚce taková holka, Ě - a pĚce mi nic neudĚlala... KdyĚ se ti dva pak opravdu dali dohromady, Ěkala jsem si: aha, tak to byl ten s to, Ě k ní odejde, nĚjak jsem to asi pĚedvídala. UĚ kolikrát jsem se pĚistihla, Ě si pĚju, aby prostĚ nebyla. A tak chovám "nijak" - ĚádnĚ nepĚtelství, ale ani sladké úsmĚvy a pĚtelské povídání. Ěsem jsem pochopila, Ě o Ěekal, Ě jeho všem;udypĚitomný doprovod budu vítat s úsmĚvem a radostí a budu dĚlat jakoby nic, protoĚ - on je prostĚ nĚkl. A nechce Ět. A mĚ po jednom docela strašidelném víkend, který jsem holt nĚjak pĚĚkala pĚitomnosti, pĚjel vynadat, Ě jí prý ani ahoj nĚeknu (není pravda, i kdyĚ z toho jejího podání ruky je mi divnĚ je - však víte, taková ta "leklá ryba", brrr), ona Ě pĚce za nic nemá Ě a chudák neví, proĚ. Fajn, ale to, Ě ona neví proĚ, je jeho rozhodnutí, je to jeho nedĚva vĚi ní (nebo nedĚva vzájemná?), Ě není schopný být upĚimný. Pravdu, mít Ěisto. Do háje, ale na neupĚimnosti se pĚce nedá stavĚt, bojím se o nĚj, Ě se mu to sesype... JenĚ je teĚ v roli toho, kdo to jeho novĚ nabyté štĚí prý ohroĚuje, on je pĚce teĚ koneĚnĚ po letech spokojený, a kdy objevím v jeho blízkosti, jsem prý Ěivá výĚitka (co??? ... ale asi tedy nĚjak zapracovalo svĚdomí, Ě to tak vidí) a kdyby náhodou nĚkdo nĚco poznal, no to by byla tragédie. PĚitom jsem se tak tĚšila na ten víkend, kdy jsem sice vĚ Ě tam budou spolu, ale taky to, Ě ho tam tedy uvidím spokojeného, šastného, v pohodĚ, protoĚ poĚd Ě jak se teĚ má výbornĚ. Ěe bude Ěas si koneĚnĚ popovídat, strávit spolu pár pĚjemných chvil - i kdyĚ "jen" jako kamarád Ě to bude bezva pár dní. PĚjedu tam a Ěkám si - do, ehm, hvĚzdy, takhle rozhodnĚ nevypadá spokojený ĚlovĚk... MšpatnĚ. Nevím co. KdyĚ jsem se pozdĚji vidĚla se společnými známými, pĚšila na nĚj ĚĚ - byli z je taky dost pĚekvapení, zaĚali o tom sami od sebe. Myslela jsem si, Ě se ke mĚ chová divnĚ, protoĚ je na mĚ (pro svou vlastní slabost) našvaný. SoukromĚ vĚci uĚ jsem nijak rozebírat nechĚla, aby nemá pocit, Ě mu nĚco vyĚtĚ Ěert ví co, ale pracovním záleĚitostem se ĚlovĚk nevyhne. A tak napĚklad kdyĚ jsem za ním jednou v pauze pĚ aby bych ho co nejdíle tĚji a ne pĚd ostatními upozornila, Ě v práci uĚ opravdu pĚestĚil (v ĚĚi smĚrovat kteĚmí si ho platí, uĚ to zaĚalo zavánĚt arogancí, a na tĚch lidech uĚ bylo docela vidĚt, Ě jim to vadí), odpákoval mĚ jsem mĚla sto chutí se sbalit a odjet - a to jsem to rozhodnĚ nepojala jako vĚtku, naopak, jako nĚjakou zpĚtnou vazbu mĚné pĚtelské "hele, bacha, tohle uĚ by mohlo být pĚehnaný" a ješ s opatrným úvodem "prosím tĚ, tohle špatnĚ a nechci nijak rýpat". AniĚ by uĚ vĚdĚl, co mu vlastnĚ chci Ět, uĚ na ten úvod zareagoval: "No tak tak Kristova noho... JenĚ pak jsem zjistila, Ě podobnĚ reagoval i na ostatní. Nejde pĚitom jen o vztahy k lidem, pĚipadá i ztrácí důležitost vĚci, ve kterých je dobrý a které pro nĚj byly to nejdĚitĚj; ztrácí se pĚtelskost i profesionalita. A já uĚ jsem z toho fakt zoufalá. A co teĚ s tím? AneĚka